

[Finansministeren.]

grundlag af entréindtægterne i de faste biografer.

Som årsag til de små biografers økonomiske vanskeligheder har fællesrepræsentationen især fremhævet de betydelige faste udgifter, bl. a. til husleje, som de små biografer har, d. v. s. forhold, som man ikke kan regne med tilsvarende gør sig gældende for rejsebiograferne.

Skulle der imidlertid blive forelagt finansministeriet regnskabsmateriale, der dokumenterer, at også rejsebiograferne har behov for at komme ind under lempelsesordningen, vil jeg være villig til at se på spørgsmålet om at udvide ordningen således, at den også kommer til at omfatte rejsebiograferne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Mørk* til indenrigsministeren:

„Kan ministeren oplyse, om billigførelsen af livsvigtig eller særlig betydningsfuld medicin ved tilskud fra apotekerfonden snarest kan forventes gennemført?“

Mørk: I den nye lov om apotekervæsenet, som trådte i kraft den 1. januar 1955, er der i § 66 givet indenrigsministeren adgang til af apotekerfondens midler at yde tilskud til nedsættelse af priserne på livsvigtige eller særlig betydningsfulde lægemidler. Når jeg spørger, om denne bestemmelse snarest kan forventes ført ud i livet, skyldes det, at der nu er gået et stykke tid, siden loven blev gennemført, og at mange syge mennesker er stærkt interesseret i denne sag. Og det er naturligt, at de er det, når man ved, at ordningen vil kunne betyde en mærkbar prissænkning, en hjælp til alle sygdomsramte, som har behov for disse specielle og almindeligvis meget dyre medicamenter, idet både sygekassemedlemmer og ikke-medlemmer omfattes af ordningen.

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Som svar på det spørgsmål, det ærede medlem hr. *Mørk* har stillet mig, kan jeg oplyse, at der i sundhedsstyrelsen og indenrigsministeriet har været arbejdet meget på at finde frem til en ordning med hensyn til billigførelse af den særlig betydningsfulde

medicin ved tilskud fra apotekerfonden. Spørgsmålet har været kompliceret, fordi der for sygekassemedlemmer i forvejen gælder visse regler om tilskud til medicin, og man har derfor ved udarbejdelsen af de nye regler måttet tilstræbe en ordning, der — indenfor de givne økonomiske muligheder — giver den mest effektive hjælp både for sygekassepatienter og for andre.

Resultatet af disse overvejelser er blevet en ordning efter følgende retningslinier:

Til medlemmer af en statsanerkendt sygekasse ydes der tilskud såvel til livsvigtig medicin som til anden særlig betydningsfuld medicin. Tilskuddet fra apotekerfonden skal udgøre en fjerdedel af den del af prisen for medicinen, som staten eller sygekasserne ikke refunderer. Da sygekassemedlemmerne allerede får betalt 75 pct. af prisen for såvel den livsvigtige som den særlig betydningsfulde medicin, vil apotekerfondens tilskud altså bevirke en nedsættelse af den del af prisen, som sygekassemedlemmerne selv skal betale, fra 25 til 19 pct.

En tilsvarende ordning har jeg ikke ment at burde gennemføre for ikke-sygekassemedlemmer, som hidtil selv fuldtud har måttet betale deres medicinforbrug, idet det for disses vedkommende utvivlsomt vil føles som en større lettelse, hvis man yder et relativt stort tilskud til nedsættelse af prisen på den egentlig livsvigtige medicin, der for mange af disse patienter har betydet en meget hård økonomisk belastning. Der vil derfor blive foreslået et tilskud på 75 pct. til denne gruppe af patienter, hvorved der vil opnås en virkelig betydningsfuld lettelse for en række patienter, hvis indtægter ikke ligger ret højt over sygekassegrænsen.

Det er beregnet, at med det forbrug, der har været af medicin i 1954, vil apotekerfondens samlede tilskud efter denne ordning komme til at andrage ca. 3 mill. kr. om året, således at omkring halvdelen falder på hver af de to grupper af patienter.

Der forhandles i øjeblikket om den nærmere administrative tilrettelæggelse af ordningen, og så snart disse forhandlinger er afsluttet, hvad jeg håber kan ske i løbet af ganske kort tid, vil forslaget blive forelagt for finansudvalget.

Hermed sluttede spørgsmålet.